

[Waldorff]

været inde på i dag, men man kan i hvert tilfælde konstatere, at der er noget, regeringen ikke har gjort noget ved med sit udspil, så er det lige præcis økonomien i Nordsøressourcerne. Det er ikke bare på det energipolitiske område, men det er også på det økonomiske område, olieeksporter og oliestater har karakteriseret den danske Nordsøkoncession som absolut enestående. Der findes ikke noget sted i verden en koncession, som giver indvindingselskaberne så stor en andel af olieindtægterne.

Jeg havde ikke tænkt mig – specielt ikke efter at hr. Kalnæs har været inde på økonomien – at begynde at remse en hel masse ting op omkring fordelingen af fortjenesten til A. P. Møller, den er selvfølgelig også behæftet med en vis usikkerhed, men der er grund til at fastslå, at regeringen indtil i dag ikke har villet sætte nogen tal på. Hvor meget får samfundet, hvor meget får staten ud af olieindtægterne? Det har man ikke villet gøre, fordi man ikke har ønsket at afklæde sig selv fuldstændig. Det ligger sådan, at det eneste, regeringen kan være helt sikker på med den eksisterende koncession, det er de 8,5 pct. i royalties. Selskabsskatten kan man absolut ikke være sikker på. Det er muligt for A. P. Møller at lade indtægten gå til en fond og dermed unddrage sig selskabsskat. Det er muligt for de amerikanske, dansk indregistrerede selskaber eller for de udenlandske selskaber at føre en betydelig del af fortjenesten over i moderselskaberne, og man har derfor ingen sikkerhed for selskabsskatteindtægten til staten.

Alene på de konstaterede oliefelter – de 85 mill. t, som Jerome Davis taler om – er alternativet, hvis man følger norske og engelske betingelser, en indtægt til staten på over 70 mia kr., og det betyder, at det gab, den pengesum, man reelt står og diskuterer, når man diskuterer økonomien i Nordsøressourcerne, er afstanden imellem en 7–8 mia kr., som man kan hente sig på sine royalties, og så en mulig indtægt på oliemilliarderne, som ligger over 70 mia kr.

Jerome Davis har også regnet lidt på, hvad det egentlig ville betyde, hvis man ændrede koncessionen efter disse retningslinjer. Det betyder temmelig meget. Han angiver nogle forsigtige tal. Konkret vil det betyde, at danske lønmodtagere i 30 år ikke behøver at leve med en forringelse af lønmodtagerfra-

draget på 6.000 kr. Det betyder, at man i 30 år ikke behøver at have 25.000 flere arbejds-løse. Bare for at nævne to konkrete ting. Størrelsesordenen er i og for sig ikke særlig afgørende. Det kan være mere, det kan være mindre. Det helt afgørende er, at i en situation, hvor man fører en brutal indkomstpølitik og en stram finanspolitik over for befolkningen, accepterer man simpelt hen, at de milliarder, som det danske samfunds energiresourcer kaster af sig, tilflyder 4 multinationale selskaber.

Der har været talt om ekspropriation og om, hvad det vil koste, hvis man skal føre en ekspropriationssag, hvad vi selvfølgelig mener man skal. Heller ikke her er der sådan set nogen grund til at begynde at slynge om sig med tal. Jeg vil blot pege på, at regeringen i og for sig allerede på forhånd har ødelagt en betydelig del af sine muligheder for at føre en succesrig ekspropriationssag igennem. Man har gjort det for at knægte sine egne partimedlemmer på kongressen og på specialarbejderforbundets kongres osv. For at få disse kritiske socialdemokrater til at holde mund slynger man om sig med tal som f. eks. 100 mia kr. i erstatningsbeløb for Nordsøolien. Man gør det i en situation, hvor kompetente jurister siger: dette er fuldstændig vanvittigt. Det er overhovedet ikke tal i den størrelsesorden, vi taler om. Man er med til på forhånd at ødelægge mulighederne for at føre en fornuftig ekspropriationssag igennem vedrørende Nordsøressourcerne, og det kan kun tjene A. P. Møllers interesser.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg formoder nok, at regeringen er i stand til at besvare hr. Waldorffs spørgsmål om, hvor langt den vil gå med hensyn til sin afhængighed af forligspartierne, men jeg vil da godt på mit eget partis vegne sige, at vi har indgået et økonomisk forlig med regeringen sammen med andre partier, og det er et forlig, der løber til udgangen af næste år, altså 14 måneder fremover, og jeg finder ikke, at det på nogen måde har relation til det, vi snakker om her i dag, så vi for vort vedkommende føler os i hvert fald helt uafhængige af regeringens stilling til dette spørgsmål.

Jeg vil godt sige indledningsvis, at selve forespørgslen ordlyd virkede faktisk mærkelig på mig, da jeg så den første gang: fordele